

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1687/2018
27.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Папулић, адвокат из ..., против тужене „ББ“ ..., чији је пуномоћник Предраг Басарић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2621/2017 од 16.03.2018. године, на седници одржаној 27.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2621/2017 од 16.03.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 263/13 од 31.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилца тражила да се поништи решење туженог број ... од 20.03.2013. године о отказивању уговора број ... закљученог са тужилом 30.03.2011. године као незаконито и да тужени тужилцу врати на рад и да се обавезе тужени да тужилци надокнади трошкове поступка са законском затезном каматом од пресуђења до коначне исплате. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужба повучена у делу којим је тражено да се тужени обавезе да за тужилцу исплати припадајуће принадлежности из радног односа почев од 21.03.2013. године до повратка на рад са законском затезном каматом од дана доспелости сваког месечног износа зараде до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 286.500,00 динара са законском затезном каматом од доспелости до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2621/2017 од 16.03.2018. године, ставом првим изреке, обијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена

пресуда у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова насталих у поступку по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неких од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила, која је по занимању доктор медицине, била је запослена код туженог на неодређено време по уговору о раду број ... од 30.03.2011. године на пословима шефа здравствене службе. Решењем туженог број ... од 20.03.2013. године тужили је отказан уговор о раду и престао јој је радни однос даном уручења решења. Уговор је отказан јер је током јануара 2013. године тужила непримерним и грубим понашањем према корисницима и непружањем стручне помоћи чије одлагање може да изазове негативне последице по опште стање корисника, немарно и несавесно извршавала поверене послове, чиме је својом кривицом учинила теже повреде радних обавеза утврђених у члану 113. и члану 110. тач. 1, 16. и 17. Колективног уговора од 23.11.2011. године, односно у члану 179. тачка 2. Закона о раду, као и услед непоштовања радне дисциплине због чега је њено понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У образложењу решења наведено је да је по спроведеном поступку након прибављања писмених изјава утврђено да се тужила у дужем временском периоду посебно током јануара 2013. године непримерено и грубо понашала према корисницима, немарно и несавесно извршавала поверене послове, што је све децидно побројано и описано у решењу. Тужила је по пријему упозорења за постојање разлога за отказ уговора о раду покушала да ублажи последице својих поступака извињавајући се корисници ВВ. У образложењу наведеног решења такође је наведено да је тужила својим понашањем нанела штету не само корисницима већ и нарушила и углед саме установе. Тужила је решење о отказу уговора о раду лично примила 20.03.2013. године када јој је и престао радни однос код туженог, а истог дана је одјављена са обавезног социјалног осигурања. Тужени је тужили исплатио зараду до дана престанка радног односа. Против тужиле док је била у радном односу код туженог није вођен дисциплински поступак. Тужила се након уручења решења о отказу уговора о раду 16.04.2013. године обратила инспекцији рада за ... са захтевом да се до правноснажности судске одлуке одложи извршење решења о отказу уговора о раду туженог, а инспектор рада је дана 22.04.2013. године извршио инспекцијски надзор код туженог, те је након изласка на лице места и увид у приложене писмене доказе донео решење 24.04.2013. године којим је одбио као неоснован захтев тужиле.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и реинтеграцију.

Одредбом члана 179. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05... 32/13) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду (тачка 2), или ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 3.).

У време доношења побијаног решења код туженог се примењивао Колективни уговор од 23.11.2011. године који у члану 110. тач. 1, 16. и 17. под повредом радне обавезе из члана 108. став 1. тачка 2. Колективног уговора сматра неизвршавање или несавесно, неблаговремено или немарно вршење радних и других обавеза, непружање или одбијање пружања стручне помоћи чије одлагање може да изазове негативне последице по опште стање корисника и грубо поступање са корисницима услуге или лицима у њиховој пратњи.

По оцени Врховног касационог суда правилно је другостепени суд закључио да је за законито отказивање уговора о раду довољно да је запослени извршио једну радњу описану побијаним решењем које представља отказни разлог у смислу непоштовања радних обавеза или радне дисциплине и која је према општим актима послодавца, прописана као разлог за отказ, уз претходно поштовање законом прописане процедуре за отказ уговора о раду. У конкретном случају, тужила је учинила повреду радне обавезе и радне дисциплине које су јој оспореним решењем стављене на терет и које су радње такстативно побројане у образложењу решења, односно да се непримерено и грубо понашала према корисницима, немарно и несавесно извршавала поверене послове на начин ближе наведен у образложењу решења, којим поступањима је нанела штету не само корисницима већ нарушила и углед саме установе. Описане повреде радних обавеза су довољно конкретизоване у погледу начина, места и времена извршења да би се тужила могла изјаснити на упозорење којим су јој стављена на терет, након којег упозорења је она покушала да промени понашање према корисницима тужене, а осим тога поједине повреде, у наведеном упозорењу и решењу о отказу описане су као повреде у продуженом трајању односно као радње које трају и које представљају уобичајени начин рада тужиле и на дан давања упозорења. Следом наведеног, тужилино понашање представља акт грубе непажње, па нису основани наводи ревидента да није испуњен други кумулативни услов за доношење побијаног решења применом члана 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду, због непостојања кривице запосленог.

Полазећи од наведеног, другостепени суд је правилно оценио да је побијано решење о отказу уговора о раду законито, а за свој закључак је дао јасне и потпуне разлоге које је као правилне у свему прихватио и Врховни касациони суд. Побијано решење донето је у процедури и роковима прописаним законом, а како је одбијен као неоснован тужбени

тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, то је правилно одбијен и захтев тужиље за враћање на рад јер основаност овог дела тужбеног захтева зависи од одлуке о захтеву за поништај решења о отказу уговора о раду.

Осим тога, наводима ревидента да је другостепени суд погрешно ценио изведене доказе и тиме учинио битну повреду из члана 374. став 1. у вези члана 8. Закона о парничном поступку посебно се оспорава утврђено чињенично стање, што у ревизијском поступку, у смислу члана 407. став 1. није дозвољено.

Како се ни осталим наводима ревидента не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић